

Arrest

nr. 215 019 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN RAEMDONCK
Hemelstraat 36
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2016 met referentienummer 60614.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2018, datum waarop de onderhavige zaak tegensprekelijk werd uitgesteld naar de terechtzitting van 22 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN RAEMDONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten.

Op 17 december 2013 dient zij, bij de bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging te Bogotá, Colombia, een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C). Dit visum wordt geweigerd bij beslissing van 28 januari 2014.

Op 29 mei 2014 dient de verzoekster te Bogotá een nieuwe aanvraag in voor een visum kort verblijf. Met een beslissing van 24 juni 2014 wordt het visum opnieuw geweigerd.

Op 15 oktober 2015 legt de verzoekster voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Borgerhout, een verklaring af van wettelijke samenwoning met de heer O. R., eveneens van Colombiaanse nationaliteit.

Op 26 oktober 2015 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand om de verklaring van wettelijke samenwoning voorlopig niet te vermelden in het bevolkingsregister, en de vermelding uit te stellen voor verder onderzoek. De verzoekster en de heer O. R. worden op diezelfde datum uitgenodigd voor een interview op 24 november 2015 bij de dienst schijn- en afgedwongen relaties.

Op 13 februari 2016 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 13 februari 2016 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A. B.

voornaam: A. L.

geboortedatum: (...)1966

geboorteplaats: B.

nationaliteit: Colombia

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 20.02.201

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(…)”

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft bij aangetekend schrijven van 22 maart 2016 een aanvullend stuk aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toegestuurd. Het betreft een afschrift van de beslissing van 8 maart 2016 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district

Borgerhout, waarbij verzoeksters verklaring van wettelijke samenwoning alsnog wordt vermeld in het rijksregister.

Ambtshalve dient erop te worden gewezen dat de procedure voor de Raad van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken die niet door de Raad zelf zijn opgevraagd, zoals *in casu* de beslissing van 8 maart 2016 van de ambtenaar van de burgerlijke stand met begeleidend schrijven van verzoeksters raadsman van 22 maart 2016, worden om die reden uit de debatten geweerd.

Overigens dient te worden benadrukt dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter en dat hij bij zijn wettigheidstoezicht geen rekening kan houden met stukken die niet aan de verweerder ter kennis konden zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. De thans bijgebrachte beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand dateert van 8 maart 2016, en dus van ná het treffen van de bestreden beslissing van 13 februari 2016. De Raad zou dan ook zijn bevoegdheid overschrijden indien hij bij zijn wettigheidstoezicht met deze stukken rekening zou houden (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Het aangetekend schrijven van 22 maart 2016 wordt derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op. Deze exceptie wordt als volgt toegelicht:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werden op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekster betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekster voert voorts geen schending aan van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering onontvankelijk.”

De Raad merkt dienaangaande op dat van een gebonden bevoegdheid sprake is “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woord

“moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1060). *In casu* werd de termijn voor het verlaten van het grondgebied teruggebracht naar zeven dagen (cf. artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet), als uitzondering op de regel dat in principe een termijn van dertig dagen wordt voorzien (cf. artikel 74/14, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit. De Raad van State oordeelde voorts met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [vertaling: dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verweerder kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Bovendien werd met de thans bestreden beslissing afgeweken van de algemene regel dat een termijn van dertig dagen wordt voorzien om het grondgebied te verlaten. Hier gaat dan ook noodzakelijkerwijze een appreciatie aan vooraf.

Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verweerder, na een gebeurlijke vernietiging, hoe dan ook in elk geval opnieuw eenzelfde bevel om het grondgebied te verlaten zal moeten afgeven.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

4. Over de rechtsmacht van de Raad

In het *petitum* van het verzoekschrift vordert de verzoekster, naast de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing, tevens het volgende:

“Gelet op de te dezen uiteengezette buitengewone omstandigheden, te noteren dat verzoekster A. L. A. B., die hier over een geldig identiteitsdocument beschikt, voor het eerst een tijdelijk verblijfsrecht van minstens één jaar vraagt, ook te noteren dat verzoekster dit gelet op de hoger uiteengezette buitengewone omstandigheden dit aanvraagt bij de burgemeester van de plaats waar zij thans verblijft, bijgevolg deze aanvraag te beschouwen als zijnde gedaan overeenkomstig de bepalingen van art. 9bis § 1 van de Vreemdelingenwet, eveneens te noteren dat de hier gevraagde verblijfstitel, mede gelet op de hoger uiteengezette buitengewone omstandigheden, daarna driemaal verlengbaar is, dienvolgens haar dit toe te kennen overeenkomstig de desbetreffende wettelijke bepalingen, de bevoegde minister of zijn gemachtigde te bevelen aan haar een overeenkomstige geldige verblijfskaart af te leveren.”

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet:

“§ 1 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

(...)

§ 2 De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

In voorliggend geschil treedt de Raad op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94*).

De Raad beschikt te dezen dan ook enkel over de bevoegdheid om de bestreden beslissing te vernietigen (eventueel om ze eerst te schorsen en vervolgens te vernietigen).

Het gevorderde dat hierboven werd weergegeven, gaat de annulatiebevoegdheid van de Raad te buiten zodat de vordering in die mate moet worden afgewezen.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 10, §1, eerste lid, 4° en 5°, en tweede lid, van de vreemdelingenwet.

De verzoekster betoogt dienaangaande als volgt:

“Als eerste middel-argument worden de bepalingen van art. 10 §1,4°, 2° lid en 5° lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 m.b.t. de bestreden beslissing-bijlage 13 van 13 februari 2016 om het grondgebied te verlaten, tegengeworpen.

Verzoekster A. L. A. B. dient immers beschouwd te worden als een vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat als gelijkwaardig met het huwelijk in België geldt.

Verzoekster A. L. A. B. en haar partner-verloofde J. A. O. R. hebben telkens tijdig het nodige gedaan bij de diensten van de stad Antwerpen om tot de registratie van hun wettelijke samenwoning te laten overgaan.

Dat dit tot tweemaal toe zonder anderszins specificatie of extra motivering door de bevoegde ambtenaar van de Stad Antwerpen werd uitgesteld, zonder dat daaraan de negatieve voorwaarde van het verstrijken van haar C-visum werd gekoppeld, deed en doet bij verzoekster A. L. A. B. het vermoeden, minstens de hoop en verwachting ontstaan dat tot op dat ogenblik dit telkens voor haar alles in orde was en dit ook zo bleef.

In het ten 5° lid van datzelfde artikel van de Vreemdelingenwet worden de voorwaarden voor een dergelijke 'partner' bepaald en worden de bewijzen die een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie aantonen opgesomd. Het bewijs van een duurzame en stabiele relatie wordt aangetoond door het feit dat de beide partners elkaar sedert ten minste twee jaar kennen, dit voorafgaand aan de aanvraag, en ook dat zij het bewijs leveren dat zij regelmatig telefonisch of via elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

Verzoekster A. L. A. B. en haar partner-verloofde J. A. O. R. tonen dit aspect van hun wettelijke samenwoning te dezen voldoende aan.

Verder tonen zij ook aan samen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken opdat verzoekster A. L. A. B. niet ten laste zou vallen van de openbare overheid (zie overtuigingstukken 4 en 5). Haar partner-verloofde J. A. O. R.Z, die zij hier vervoegde, beschikt over een behoorlijke huisvesting die toelaat haar te 'herbergen' en hij beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, nl. naast zijn pensioenuitkering werkt hij nog steeds aanvullend als een begenadigde

hersteller van exclusieve en dure tweedehands uurwerken van topmerken. Hij herstelt deze en poetst deze op voor de lucratieve doorverkoop.

Bovendien werd verzoekster A. L. A. B. ook medisch onderzocht en in orde bevonden en valt zij niet ten laste van de openbare ziekteverzekering.”

Samen met de verweerder wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing niet werd getroffen in antwoord van enige door de verzoekster ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

De thans bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten en zij werd getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

In artikel 2 van de vreemdelingenwet is bepaald dat de vreemdeling tot het grondgebied wordt toegelaten voor een kort verblijf indien deze vreemdeling houder is van:

“1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.”

In casu wordt vastgesteld dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door de verzoekster ook niet betwist. Waar de verzoekster aangeeft dat zij, bij gebrek aan enig voorbehoud of enige waarschuwing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen bij het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning, ervan uitging dat alles in orde was, doet dit uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke wettelijke verblijfs- en binnenkomstvereisten. Het is bovendien geenszins aan de ambtenaar van de burgerlijke stand om de verzoekster enige maatregel op te leggen indien zij niet aan de verblijfs- en binnenkomstvoorwaarden voldoet, aangezien dit enkel de minister *c.q.* staatssecretaris toekomt die bevoegd is voor de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoekster dwaalt tevens waar zij stelt dat haar visum type C was verstreken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat aan de verzoekster nooit een visum kort verblijf (type C) werd afgeleverd, in tegendeel werd het visum tot tweemaal toe geweigerd bij de beslissingen van 28 januari 2014 en 24 juni 2014.

De verzoekster toont bijgevolg niet aan dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekster de Raad ervan poogt te overtuigen dat zij beschouwd moet worden als partner van een verblijfsgerechtigde derdelander in de zin van artikel 10, eerste lid, 4°, dan wel 5°, van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoekster niet aantoont en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekster op enig ogenblik bij de diplomatieke vertegenwoordiging in haar land van herkomst (*cf.* artikel 25/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) dan wel bij de burgemeester van haar verblijfplaats in België (*cf.* artikel 26 e.v. van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) een dergelijke verblijfsaanvraag heeft ingediend. Nog minder kan blijken dat de

verzoekster over enig verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet beschikte op het moment van de bestreden beslissing.

Aangezien de Raad te dezen optreedt als annulatierechter (cf. artikel 39/2, §2, van de vreemdelingenwet) en niet als feitenrechter, komt het hem niet toe om zich in de plaats van het bevoegde bestuur te stellen door te oordelen of de verzoekster al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor een verblijfsrecht als partner van een verblijfsgerechtigde derdelander in de zin van artikel 10, §1, eerste lid, 4° dan wel 5°, van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog en de aangevoerde schending van artikel 10, §1, eerste lid, 4° en 5°, en tweede lid, van de vreemdelingenwet kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

5.2. De verzoekster brengt in een tweede, derde, vierde en vijfde middel het volgende naar voor:

“Tweede middel-argument: Verzoekster A. L. A. B. verstoort niet de openbare orde en brengt geenszins de veiligheid van het land hier ernstig in gedrang.

Derde middel-argument: Verzoekster A. L. A. B. mocht, gelet op de houding van de diensten van de Stad Antwerpen, dewelke als tussenpersoon voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie optrad, ervan uitgaan dat zij deze als openbare overheidsinstelling haar volledig vertrouwen kon schenken.

Zij werd door de plotse betekening aan haar van het bevel om het grondgebied te verlaten op 13 februari 2016 in dit rechtmatig vertrouwen, dat zij mocht hebben, enigszins verschalkt.

Vierde middel-argument : Verzoekster A. L. A. B. wenst een stabiele relatie met haar partner-verloofde J. A. O. R. te kunnen opbouwen, hetgeen enige behoedzaamheid vergt waarbij niet over één nacht ijs wordt gegaan.

Beiden hebben in hun verleden reeds een verkeerde relatie achter de rug, dit met de nodige littekens tot gevolg, maar zij zijn inmiddels niet alleen ouder maar ook wijzer geworden.

Zij wensen hun wettelijke samenwoning stap voor stap en in wederzijds vertrouwen op te bouwen, dit zonder druk van buiten uit of zonder te forceren.

In deze concrete situatie heeft de overheid op geen enkel ogenblik of wijze enige verwittiging of sein gegeven dat dit een verkeerde start of aanpak van hun wettelijke samenwoning was, integendeel.

Vijfde middel-argument : Na de volledige pensionering van haar vriend-verloofde J. A. O. R. met een voldoende pensioeninkomen om er zonder problemen voort te kunnen leven, reden waarom hij nog een drietal jaar dient door te werken, willen beide partners samen terugkeren naar hun moederland Colombia en geboortestad Cartagena.”

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Zoals de verweerder pertinent opmerkt, laat de verzoekster in de uiteenzetting van haar tweede, derde, vierde en vijfde middel na om enige rechtsregel aan te duiden die door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Deze middelen zijn dan ook onontvankelijk.

6. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE